

97. Vánoce.

Posvátná noci! Když se narodil Ježíš, Syn Boží, v Betlémě ve chlévě, zaplavil všechny úrovně stvoření jásavý zpěv radostných díky. Pastýři na poli, jimž byla po dobu radostného rozechvění vesmíru snata páska s duchovních očí, aby mohli svědčiti o nezměrné události a upozorniti na ni lidstvo, padli v *bázni* na kolena, neboť byli přemoženi novým a nepochopitelným pro ně děním.

Byla to *bázeň* u pastýřů, kteří se po tu dobu stali jasnovidnými a jasnoslyšnými. Bázeň před velikostí události, před Boží všemohoucností, jež v tom byla zjevná. Proto nejprve pravil zvěstovatel ze světlých výšin k jejich upokojení: *nebojte se!*

Jsou to slova, která naleznete vždy, když posel ze světlých výšin promlouvá k lidstvu; neboť bázeň jest to, co pozemšťané nejprve pocífuji při spatření a slyšení vznešených poslů. Jest vyvolána tlakem síly, které jsou v těchto okamžicích poněkud otevřeny.

V nejmenší míře však; neboť jen poněkud více síly muselo by je již udusit a spálit.

A přece měla to být radost a ne bázeň, jakmile lidský duch touží po světlých výšinách.

Zvěstování nebylo ve svaté noci zjeveno veškerému lidstvu! Kromě hvězdy, jež se ukázala hrubohmotně, nespatriil nikdo z pozemšťanů tohoto světlého zvěstovatele a světlé zástupy, které byly kolem něho. Nikdo neviděl a neslyšel, než oněch několik vyvolených pastýřů!

A nijak jinak nemohou být splněna tak veliká zvěstování na zemi než jen malým počtem k tomu vyvolených! Na to vždy myslíte; neboť zákonitost ve světě nemůže být kvůli vám rušena. Nestavte proto fantastických obrazů pro mnohá dění, nemohou býti nikdy *takové*, jaké vy si je myslíte! Ve vašem myšlení jsou tiché požadavky, které nikdy neprýští z pravého přesvědčení, ale jsou znamením skryté nevěry a duchovní lenosti, která nepřijala slovo mého Poselství *tak*, jak toho vyžaduje, aby se mohlo stát živým v lidském duchu.

Tehdy bylo *uvěřeno* pastýřům alespoň na krátkou dobu. Dnes byli by takoví lidé vysmíváni, považováni za přemrštěné nebo dokonce za podvodníky, kteří tím chtějí dosáhnout pozemského prospěchu. Lidstvo kleslo příliš hluboko, než aby mohlo přijati za pravé volání ze světlých výšin, zvláště když jich samo nemůže slyšet ani spatřiti.

Myslíte si, lidé, že pro váš hluboký pád zruší Bůh své dokonalé zákony stvoření, jen aby vám sloužil, vaše chyby sám překlenu, vaši duchovní lenost sám vyrovnal? Dokonalost jeho zákonů ve stvoření jest a zůstane nedotknutelná, nezměnitelná; neboť ony nesou svatou Boží vůli!

Tak také nyní nemohou býti splněna velká zvěstování, která očekáváte, zde na zemi jinak, než v téže formě, kterou už dlouho znáte, kterou jste také *uznali*, pokud se stala v minulosti.

Tak zvaný dobrý křesťan označil by beze všeho toho člověka, který by se chtěl odvážit tvrdit, že zvěstování narození Ježíše, Syna Božího, pastýřům je pohádkou, za rouhače Boha a viděl by v něm velikého hříšníka.

Avšak týž dobrý křesťan odmítá s horlivým rozhořčením zvěstování nynější doby, třebas jsou tato podávána omilostněnými *stejným způsobem* a nazývá tyto prostředníky prostě také rouhači Boha, v nejpříznivějších případech je označí snad jen jako blouznivce nebo choré, zhusta pak za pomatence.

Uvažte však sami, kde jest tu zdravé myšlení, přísná důslednost a spravedlnost! Tato nazírání přísných věřících, jak se sami rádi nazývají, jsou jednostranně a chorobně ohraničena. Je to přec ve většině případů lenost jejich ducha a z toho vždy vyplývající lidská domýšlivost duchovně slabých, kteří se snaží křečovitě se přimknouti k některému již jednou naučenému, nikdy však opravdu v sobě prožitému bodu dřívější události. Nejsou vůbec schopni prospěti nějak svému duchu a *proto* odmítají všechna nová zjevení.

Kdo z věřících vůbec vytušil kdy velikost Boží, jež spočívá v události, která se splnila v tichu oné posvátné noci zrozením Syna Božího! Kdo tuší milost, která tím byla zemi darována!

Tehdy byl ve sférách jásot, dnes smutek. Na zemi hledí mnohý člověk způsobiti radost jen *sobě* nebo jiným. Ale to vše není v onom smyslu, jak by to muselo býti, kdyby v lidském duchu žilo poznání nebo vůbec pravý pojem o Bohu.

Při nejmenším tušení skutečnosti dělo by se všem lidem tak, jako pastýřům, ano, pro svoji vznešenost nemohlo by býti jinak: padli by ihned na kolena ... z *bázně*! Ano, ve vytušení musela by vyvstati především nejmocněji bázeň a přinutiti člověka na kolena, neboť tušením Boha objeví se též velká vina, kterou člověk na sebe uvalil tím, že přijímá lhostejně sám pro sebe Boží milosti a vskutku ničeho za to ve službě Bohu nekoná!

Je zvláštní, že každý člověk, který výjimečně chce nechat na sebe působit vánoční svátky správně, hledí při tom vmysliti se do doby dětství!

To je přece zřejmé znamení *toho*, že jako *dospělý* není schopen prožiti vánoční svátky *citem*! Jest to důkaz, že *ztratil* něco, co *měl* jako dítě! Proč to nenutí lidi k přemýšlení?

Jest to opět duchovní lenost, která jim překáží, aby se zabývali těmito věcmi vážně. Myslí si: „To je pro děti“ a dospělí nemají na to vůbec čas! Musí přemýšlet o *vážnějších* věcech.

Vážnější! Tím vážnějším myslí jen honbu za pozemskými věcmi, tedy práci rozumu! Když někdy je dopřána chvílka citu, rozum zatlačí rychle daleko zpět vzpomínky, aby neztratil prvenství!

Kdyby k tomu rozum dopřál času, poznaly by se ve všech těchto zdánlivě nepatrných skutcích *největší* věci. On má však převahu a bojuje s veškerou lstí a potměšilostí. To jest, ne on, ale ve skutečnosti bojuje to, co jej používá za nástroj a skrývá se za ním: temno!

Nechce nechat nalézt ve vzpomínkách Světlo. A *jak* duch touží po tom, aby našel Světlo, čerpal z něho novou sílu, poznáte z toho, že se vzpomínkami na svatou noc z dětství probouzí se také neurčitá, téměř bolestná touha, která jest schopna naladiti přechodně mnohé lidi měkce.

Tento něžný hlas mohl by se státi nejlepší půdou k *probuzení*, kdyby byl použit ihned s celou silou! Dospělí přejdou však bohužel jen do snění, v němž síla ke vzestupu bývá promarněna, prohrána. A ve snění přejde také příležitost, aniž by mohla přinésti užitek nebo mohla býti použita.

Dokonce mnohý člověk se stydí za to, když uroní při tom slzy, hledí je skrýt, vzhopí se trhnutím těla, v němž je tak často patrný nevědomý vzdor.

Jak mnohému mohli by se lidé při tom všem naučit! Ne nadarmo vetkává se do vzpomínek na dětství tichý smutek. Jest to nevědomý cit, že jest ztraceno něco, co zanechalo prázdnotu - neschopnost cítiti ještě dětsky.

Jistě jste však často pozorovali, jak nádherně a osvěživě působí v tichu pouze svojí přítomností každý člověk, jemuž tu a tam *dětsky* zazáří oči.

Dospělý nesmí zapomenout, že dětsky není dětinsky. Nyní však nevíte, odkud dětskost může tak působit, co to vůbec je! Proč řekl Ježíš: Budte jako děti!

Abyste zjistili, co jest dětské, musí vám býti nejprve jasné, že dětské není vůbec vázáno na dítě. Jistě znáte sami děti, jimž vlastně chybí krásná dětskost! Jsou tedy děti bez dětskosti! Zlomyslné dítě nebude nikdy působiti dětsky, stejně jako nezvedené, vlastně *nevychované!*

Z toho jest jasné, že dětskost a dítě jsou dvě pro sebe samostatné části.

To, co se na zemi nazývá dětské, jest jen částí působení čistoty! Čistoty ve vyšším, nejen v pozemsky lidském smyslu! Člověk, který žije v paprsku Božské čistoty, který dopřává v sobě místo paprsku čistoty, získal tím také dětskost, nechť jest to ještě v dětství nebo již jako dospělý.

Dětskost jest výsledkem vnitřní čistoty, neboli znamením, že se takový člověk oddal čistotě a slouží jí; to vše jsou jen různé způsoby vyjadřování, ve skutečnosti však vždy totéž.

Nuže, jen dítě samo v sobě čisté může působiti dětsky a dospělý, který pečuje v sobě o čistotu. Proto jeho působení *občerstvuje*, oživuje, vzbuzuje důvěru!

Tam, kde jest pravá čistota, tam může vstoupiti také pravá láska; neboť Boží láska působí v záři čistoty. Paprsek čistoty jest její cestou, po které kráčí. Nemohla by jíti jinou!

Kdo nepřijal do sebe paprsek čistoty, k tomu nemůže také nikdy přijíti paprsek Božské lásky!

Toho budte vždy pamětlivi a darujte *sobě* jako vánoční dar pevné předsevzetí, že se otevřete Božské čistotě, aby o slavnosti Zářící Hvězdy, jež jest slavností Růže, v lásce Boží mohl k vám vniknouti paprsek lásky cestou čistoty!

Pak jste *správně* slavili slavnost svaté noci tak, jak jest to v Božské vůli! Tím přinášíte pravý dík za nepochopitelnou Boží milost, kterou dává vždy znovu zemi o vánocích!

Dnes se koná mnoho bohoslužeb na památku narození Syna Božího. Prohlédněte v duchu nebo i ve vzpomínkách chrámy všeho druhu, nechte mluvit při tom svůj cit a rozhodně se odvrátíte od shromáždění, jimž se říká služby Boží!

V prvním okamžiku bude člověk udiven, že takto mluvím, neví, co tím chci říci. To vše jen proto, že se až dosud nikdy nenamáhal, aby přemýšlel o slově „bohoslužba“ a učinil porovnání s úkony, které se označují jako bohoslužba. Přijali jste to jednoduše, jako mnohé, co ze zvyku se dělá již po staletí.

A přece má slovo „bohoslužba“ svůj jedinečný význam, takže nemohlo by býti vůbec používáno ve falešném smyslu, kdyby je byl člověk nepřijal a dále nešířil *lhostejně*, bez námitky proti staletému zvyku. Co se *nyní* označuje jako bohoslužba, jest v nejlepší případě modlitbou, spojenou s pokusy lidí o výklad oněch slov, jež jako slova Syna Božího byla teprve později napsána lidskou rukou.

Na této skutečnosti nelze nic měniti; žádný člověk nemůže mluvit proti takovým výrokům, chce-li zůstati poctivým k sobě a k tomu, co se skutečně stalo. Především, nebude-li líným důkladně o všem přemýšleti a neužívá-li ke své omluvě prázdných hesel, která mu dávají jiní.

Právě nyní jest slovo „bohoslužba“ příliš živé a promlouvá samo sebou *tak* jasně k lidem, že jen při troše citění sotva by mohlo být použito takovým způsobem, jak se ještě dnes označuje, třebas se pozemští lidé považují za velmi pokročilé.

Bohoslužba musí se státi živoucím *dějem*, má-li se uskutečnit slovo se vším, co v sobě přináší. *Musí*

se projeví v *životě*. Zeptám-li se, co si vy lidé představujete pod slovem služba, *sloužením*, nebude jediného, který by odpověděl jinak než slovem: *pracovati!* To jest zcela jasné ve slově „služba“ a není vůbec možno myslet si něco jiného.

Bohoslužba na zemi není přirozeně také ničím jiným, než *prací* zde na zemi ve smyslu Božích zákonů; pozemsky v nich činně působiti, vůli Boží proměňovati na zemi ve skutek! A to všude schází!

Kdo se snaží sloužit Bohu pozemskou činností? Každý při tom myslí jen sám na sebe a zčásti na ty, kteří jsou mu pozemsky blízcí. Domnívá se, že *slouží* Bohu, když se k němu modlí!

Uvažte jednou konečně sami, v čem vlastně spočívá ono sloužení Bohu? Jest to vše možné, jen ne *sloužení!* Takový jest jeden díl dnes tak zvané bohoslužby, který obsahuje *modlitbu*. Druhý, výklad slova, sepsaného lidmi, možno považovat za poučování těch, kteří se opravdově namáhají, aby něco pochopili. Lhostejní a povrchní nepřicházejí tak jako tak v úvahu.

Zcela právem se říká „*navštívit*“ služby Boží, nebo „*býti jim přítomen*“. To jsou ty *pravé* výrazy, které mluví samy za sebe!

Bohoslužbu má však člověk *konati sám* a ne státi stranou. „*Prositi*“ není sloužiti; neboť při prosbě chce obyčejně člověk něco dostati od Boha, Bůh má něco pro něho udělat, což jest od pojmu „*sloužiti*“ daleko vzdáleno. Nemá tedy prošení a modlitba s bohoslužbou nic společného.

To bude snad *každému* člověku beze všeho srozumitelné. Ve všem, co člověk na zemi činí, musí být přece smysl, nesmí zneužívat darované mu mluvy jak chce, aniž by mu nepřinesla škodu. Proto, že si nezískal žádných vědomostí o moci, která také spočívá v lidském slově, nemůže být před tím ochráněn!

Jest to *jeho* chyba, jestliže to promeškal! Pak jest podroben působení falešného použití slova, což značí pro něho překážku místo pomoci. Samočinné tkaní veškerých prazákonů stvoření se nezastaví a nebude váhati před omeškáním lidstva, nýbrž vše vložené do stvoření půjde svojí cestou s nezměnitelnou přesností.

To jest to, nač lidé nikdy nemyslí a čeho ku své škodě nikdy nedbají. Dokonce to působí i v nejmenších, nejnepatrnějších věcech vždy přiměřeně.

Falešné označení shromáždění slovem „*bohoslužba*“ přispělo také mnoho k tomu, že pravá bohoslužba nebyla lidmi vykonávána, neboť každý se domníval, že učinil dosti, byl-li přítomen takové bohoslužbě, která však nikdy nebyla pravou bohoslužbou. -

Nazývejte taková shromáždění hodinou *společného uctívání Boha*, to by se alespoň přibližovalo smyslu a v jistém stupni také ospravedlňovalo vložení hodin rozjímání, ačkoliv uctívání Boha může se projevovati v každém pohledu, ve všem myšlení a skutcích.

Tak mnohý člověk bude si nyní myslet, že to vůbec není možné, nechce-li se zdát výstředním. Ale není tomu tak. Čím více se projevuje pravá zbožnost, tím přirozenějším se stává člověk ve svém konání, ve svých nejjednodušších pohybech. Vznáší se v poctivém díku ke svému Stvořiteli a užívá milostí v *nejčistší* formě.

Ale přeneste se teď k vánoční oslavě ve kterékoli pozemské bohoslužbě. V každém slově měla by se vznášeti blaženost a jásavý dík za milost, kterou tím Bůh tehdy prokázal lidstvu - pokud tuto milost lidé dovedou vůbec oceniti; neboť lidský duch nedokáže nikdy *plně* pochopiti její skutečnou velikost.

Ale hledá se tu všude marně! Radostný vzlet k jasným výšinám tu chybí! Žádná stopa po jásavém

díku. Často lze dokonce postřehnouti neurčitou tíseň, jež má svůj původ ve zklamání, které si nemůže člověk vysvětliti.

Jen jediné jest všude k nalezení, něco, co způsob bohoslužeb různých vyznání nesmazatelně označuje jako ostrým rydlem: to, že všemi hlasy kazatelů zní jednotvárný, žalostný zvuk, který neustálým opakováním unavuje a klade se jako šedý závoj na usínající duše.

Někdy to však také zní jako skrytý nářek nad něčím ztraceným, nebo nenalezeným! Jděte tam a poslouchajte. Všude se s tím zvlášť nápadně setkáte!

Lidé si to ani neuvědomují, nýbrž odříkávají slova jen ze zvyku.

Že jest to pravda, vysvítá to i bez vůle řečníka a ukazuje zcela přesně, v jakém druhu se vše pohybuje. Nelze vůbec mluvit o radostném vzletu, také ne o planoucím nadšení, nýbrž jest to jako mdlé, malátné doutnání, které nemá síly prorazit volně vzhůru.

Kde se nenechá kazatel „unášeti“ malátným, mdlým chvěním této bohoslužby, zůstane-li tím nedotčen, což by stejně znamenalo určitou vlažnost nebo vědomý postoj stranou, tam se budou zdáti všechna slova jako plná blahosklonnosti, což je však stejně podobno zvučícímu kovu, bez tepla, bez vřelosti, bez přesvědčení.

V obou případech chybí žár přesvědčení, síla vítězného vědění, které by chtělo o tom zvěstovati s jásavým plesáním všem spolubližním!

Když jest použito označení „bohoslužba“ pro něco, co vede na scestí, čehož obsah jest jiný než slovní pojem, pak se tato chyba projeví. Síla, která by při tom mohla působit, je již předem zničena upotřebením falešného označení. Není možno, aby nastalo oživení k vlastnímu jednotnému povznesení, poněvadž označením slova povstal zcela jiný pojem, který se pak nesplní. Provádění bohoslužby je v rozporu s tím, co vyjadřuje slovo „bohoslužba“ v nejvnitřnějším citění každého lidského ducha.

Jděte, učte se a brzy poznáte, kde se vám podává pravý chléb života. Především použijte společného shromáždění jako *hodiny posvátného uctívání Boha*. Službu Bohu ukazujte však v celém působení svého bytí, v žití samém; neboť *tím* máte vděčně a radostně *sloužit* svému Tvůrci za milost, že smíte být!

Učiňte vše, co myslíte a konáte, jedinou *bohoslužbou*! Pak přinese vám to klid, po kterém toužíte. A když vás lidé budou také utiskovat, ze závisti, ze zlomyslnosti nebo nízkých důvodů, vy nesete v *sobě* neustále mír, který vám dá překonat veškeré těžkosti!

Přijměte *to* jako vánoční dar v poznání nepochopitelné lásky Boží, která vás nechtěla nechat zcela propadnout před příchodem svatého soudu, který v celé své přisnlosti přináší pomoc těm, kteří se v pokoře otevřeli jeho lásce!